

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16749/2025
09.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., против тужене „Raiffeisen Bank” А.Д. Београд, чији је пуномоћник Коста Даниловић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 28936/21 од 27.03.2025. године, у седници одржаној 09.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 28936/21 од 27.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 28936/21 од 27.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1782/20 од 19.05.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да одредба члана 4. став 1. тачка 3. Уговора о кредиту од 23.01.2006. године, закљученог између тужиоца и тужене која гласи: „Корисник кредита се обавезује да на дан закључења уговора плати банци провизију у износу од 2,750% од износа одобреног кредита на име накнаде за обраду кредитног захтева“ апсолутно ништава и не производи правно дејство. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа на основу наплаћене накнаде за администрирање кредита исплати износ од 6.562,60 динара, са законском затезном каматом почев од 23.01.2006. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 23.600,00 динара, са законском затезном каматом.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 28936/21 од 27.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побијана одлука је у складу са правним ставом о дозвољености уговарања трошкова кредита усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници истог одељења 16.09.2021. године, а код утврђења да тужилац није упознат са врстом и висином трошкова кредита у преговорној фази.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Ставом 4. истог члана, прописано је да као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.). Чланом 479. ставом 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.01.2020. године, а вредност предмета спора је 6.562,60 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић